

Nếu Yêu Em Là Ý Trời

Contents

Nếu Yêu Em Là Ý Trời	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16

Nếu Yêu Em Là Ý Trời

Giới thiệu

Nếu Yêu Em Là Ý Trời tiếp tục là ngoại truyện của tác phẩm Tâm Hữu Bất Cam trước đó. Cả hai b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-yeu-em-la-y-troi>

1. Chương 1

Đây không phải là phần tiếp theo của Tâm hữu bất cam, nó chỉ là một giả thiết.)

Tiết tử

Chết là cảm giác gì? Tô Dần Chính nằm trong góc hẹp chỗ tay lái, chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó. Thời điểm xe lao khỏi quốc lộ, hắn đã nghĩ cái gì?!

Là giải thoát? Sợ hãi? Tiếc nuối? Thương tâm? Hối hận? Hay vẫn là vui vẻ?

Anh sao còn chưa về nhà?

Thương Thương, thì ra em vẫn đang đợi anh trở về nhà...

Một tiếng thanh thúy vang lên, chiếc nhẫn màu trắng bạc theo xe ngã nhào từ trên đường xuống dưới.

Tô Dàn Chính mở mắt ra, chiếc nhẫn đã mất tự lúc nào, xe cũng đã biến dạng. Tô Dàn Chính chịu đựng cơn đau nhức theo chỗ tay lái lết ra. Hắn đang tìm chiếc nhẫn và cũng không muốn chết ở cái xó chật hẹp này.

Đêm nay trăng thật sáng, hắn ngửi thấy mùi máu của chính mình, đột nhiên trong lòng dâng lên một tia khoái cảm. Nếu Thương Thương biết, cô ấy có đau khổ không?

Phối bị thương nặng, thời gian sống chỉ còn tính bằng giây. Tô Dàn Chính đau đớn cuộn mình, khi biết hắn chết, liệu Thương Thương có khổ sở không?

Thương Thương... Nghĩ đến Thương Thương, từ trong hốc mắt Tô Dàn Chính từng giọt nước chậm rãi chảy xuống, khát vọng sinh tồn dâng lên mãnh liệt. Hắn không muốn chết, ít nhất, hắn muốn nhìn thấy cô ấy, hắn muốn trông thấy Thương Thương.

Chết thực sự có thể giải thoát sao? Không, chết rồi, thật sự cái gì cũng không có...

Một khắc trước còn nghĩ thông qua cái chết để giải thoát, hiện tại, khi cái chết thật sự đến gần, Tô Dàn Chính lại sợ hãi.

Hắn sợ, thật sự rất sợ.

...

Tô Dàn Chính giật mình tỉnh dậy, hai tay theo bản năng ôm đầu, hắn thử sờ ngực mình, toàn thân đều phát run, mồ hôi sớm đã thấm ướt áo ngủ.

“Dàn Chính?”

Đèn bật sáng, một thanh âm mềm nhẹ vang lên: “Dàn Chính, làm sao vậy, anh gặp ác mộng à?”

Tô Dàn Chính từ từ quay đầu lại, mở to hai mắt: “Thương Thương?”

Chu Thương Thương cũng giống hắn trợn tròn mắt, vươn tay đến trước mắt Tô Dàn Chính quơ quơ: “Ác mộng cỡ nào mới có thể khiến anh sợ đến thế này vậy?”

Trước mắt Tô Dàn Chính, Chu Thương Thương tựa như hình ảnh chiếu ngược trong mắt hắn.

Thật lâu sau, Tô Dàn Chính ôm mạnh Chu Thương Thương.

Chu Thương Thương: “Xong rồi, thật sự dọa choáng váng...”

Hết thấy tựa như một cơn ác mộng, một ác mộng vô cùng chân thật. Tô Dàn Chính trong chớp mắt phân không rõ đâu là thật, đâu là giả. Nếu hiện tại chỉ là một giấc mơ, vậy cũng đến lúc nên tỉnh lại.

Hắn ôm ngực mình, rõ ràng nơi này bị thương nặng, một khắc trước hắn còn cảm nhận được mùi vị tuyệt vọng khi cái chết cận kề. Ở thời điểm đó, hắn đã nhìn thấy hồi ức chính mình khi còn sống, cùng Thương Thương yêu đương. Sau đó vụng trộm bên ngoài, Thương Thương tuyệt vọng, và sau đó nữa là tự dẫn vật lẫn nhau không ngừng...

Làm sao có thể là một giấc mộng, thử so sánh, hiện tại càng giống mộng. Loại mộng này, hắn cùng Thương Thương ly hôn ba năm, hắn làm nhiều thứ lắm.

Chu Thương Thương vỗ vỗ Tô Dàn Chính: “Dàn Chính, anh sao vậy?”

Tô Dàn Chính như cũ ôm Chu Thương Thương, đầu chôn ở vai cô. Rất lâu sau, hắn buông Chu Thương Thương ra, thử mở miệng: “Thương Thương?”

Chu Thương Thương nháy nháy mắt, vẻ mặt rầu rĩ: “Dàn Chính, anh đừng dọa em nữa.”

Tô Dần Chính nhìn xung quanh căn hộ mà hắn cùng Chu Thương Thương mua, có hai phòng, còn có cả vườn hoa. Thời điểm mua, hắn và Chu Thương Thương còn chưa kết hôn.

“Thương Thương, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?”

Chu Thương Thương nghi hoặc nhìn hắn một cái: “Ngày 2 tháng 7!”

“Năm nào?” Tô Dần Chính dẫu môi hỏi.

Ngay lập tức, một cái gối đầu hương Tô Dần Chính đập mạnh xuống. “Hơn nửa đêm, anh nổi hứng bắt em chơi cùng chứ gì, em cần chết anh!” Chu Thương Thương véo Tô Dần Chính. “Anh đúng là nhảm chán muốn chết, anh có biết vừa rồi dọa em sợ thật đó không?”

Tô Dần Chính nhìn áo ngủ Chu Thương Thương đang mặc. Bộ đồ này là hắn dẫn cô đi mua sau vụ làm ăn thành công đầu tiên ở thành phố S, rồi còn mua cho Trần Uyển Chi một đôi giày.

Vì sao lại mua giày cho Trần Uyển Chi? Là bởi ngày hôm sau công ty có tham gia một hoạt động kinh doanh, hắn cần mang Trần Uyển Chi theo cùng. Không phải chỉ bởi sự chất phác của Trần Uyển Chi dần lưu lại trong lòng hắn, mà phần nhiều là vì hắn nhìn trúng năng lực làm việc của cô ta, hắn cần nhân tài. Nhưng rồi về sau, Tô Dần Chính lại nảy sinh một ý nghĩ khôn nạn, hắn cảm thấy dù sao chỉ cần Thương Thương ở trong lòng mình quan trọng nhất là được rồi.

Tô Dần Chính nhìn vẻ mặt buồn ngủ muốn chết của Chu Thương Thương, đưa tay sờ mặt cô: “Thương Thương, anh thật sự xin lỗi.”

Chu Thương Thương giương mắt: “Xin lỗi cái con khỉ, anh đánh thức em rồi. Anh có biết ngày mai em phải lên lớp sớm không hả?!”

Tô Dần Chính lại nhéo mặt Chu Thương Thương. Ba năm hôn nhân sau này làm cho Thương Thương ngày càng gầy. Trước khi kết hôn cô tuy gầy nhưng trên mặt vẫn còn chút thịt, mỗi khi tức giận lại đỏ bừng.

“Xin lỗi!” Đáy lòng nổi lên một trận đau lòng. Tô Dần Chính theo bản năng mở miệng nói xin lỗi.

Chu Thương Thương quăng cho Tô Dần Chính một ánh mắt phiền chán: “Em muốn ngủ!”

Tô Dần Chính ôm Chu Thương Thương: “Được, cùng nhau ngủ.”

Chu Thương Thương giận dỗi đứng lên: “Không cho chạm vào em, phiền chết được!”

Mặc dù nói là muốn ngủ nhưng Tô Dần Chính cũng không dám nhắm mắt lại, tắt đèn. Bên ngoài, ánh trăng lạnh theo khe hở của cửa sổ tiến vào, hắn quay sang nhìn ngắm khuôn mặt của Chu Thương Thương, chân thật như vậy, lại như không thể tin.

Tô Dần Chính véo cổ tay mình, bật cười thành tiếng.

Lại véo thêm cái nữa, lại cười khê.

Thật sự không phải mộng! Vậy kia là cái gì? Kỳ tích sau khi chết??

Cứ như vậy được một khắc, Tô Dần Chính liền có cảm giác viên mãn, nhìn Thương Thương im lặng ngủ bên cạnh mình, hắn cùng cô khi đó không có ngăn cách và thương tổn.

Tô Dần Chính lại vươn tay muốn chạm vào mặt Chu Thương Thương nhưng lại sợ đánh thức cô, ánh mắt lảng lảng đặt ở sườn mặt Chu Thương Thương. Nếu đây thực sự là kỳ tích, hắn nhất định sẽ không buông tay, sẽ không đánh mất người con gái này một lần nữa.

...

Tô Dần Chính dậy rất sớm, đun nóng sữa. Cùng Chu Thương Thương ly hôn ba năm, hắn chưa một lần dùng qua bữa sáng, càng đừng nói là làm đồ ăn sáng. Kỳ thật tay nghề của hắn cũng coi như không tồi, thời điểm còn ở Bắc Kinh cũng sẽ cùng Chu Thương Thương vào bếp, sau này trở lại thành phố S làm ăn phát đạt, một mặt bận rộn, một mặt hắn tự giấu suy nghĩ, khi đó mình đã đem việc được cô chăm sóc trở thành chuyện đương nhiên.

Lúc Chu Thương Thương thức dậy, nhìn một bàn đồ ăn sáng “oa” lớn một tiếng, ngẩng đầu liếc Tô Dàn Chính: “Ngày hôm qua động kinh tới bây giờ còn chưa hết sao?”

Tô Dàn Chính đưa tay đặt lên bả vai Chu Thương Thương: “Ngày mai là thứ bảy, Thương Thương, chúng ta lên kế hoạch đi chơi ít ngày nhé?”

Chu Thương Thương uống một ngụm sữa, đánh giá Tô Dàn Chính, từ từ mở miệng: “Tô Dàn Chính, nói thật đi, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em không đấy?”

Tô Dàn Chính cười ra tiếng: “Chúng ta đã lâu rồi không có đi đâu chơi.”

“Anh rốt cuộc cũng nhớ tới chúng ta lâu rồi không có đi chơi?!” Chu Thương Thương quệt miệng, cúi xuống, thân mật nhìn Tô Dàn Chính: “Tuần này không phải anh phải đi Hàng Châu ký hợp đồng nước khoáng với siêu thị Tô Khang sao?”

“Không đi!”

Chu Thương Thương lắc đầu: “Công việc quan trọng hơn, thôi để hôm khác rồi đi chơi.”

Tô Dàn Chính ôn nhu nhìn Chu Thương Thương: “Thương Thương, coi như là theo giúp anh, anh muốn đi giải sầu một chút,” Nói xong, bật cười một cái “Gần đây áp lực rất lớn, rất muốn đi chơi một lần.”

Chu Thương Thương đột nhiên hôn lên miệng Tô Dàn Chính, cười ngọt ngào: “Ông xã, anh biết giấc ngộ như này thì tốt quá, thưởng cho anh nè.”

Đầu óc Tô Dàn Chính lập tức ngừng hoạt động. Ông xã... lâu lắm rồi không nhìn thấy Thương Thương làm cái bộ dạng này gọi hần, thật lâu lắm rồi... Thiếu chút nữa hần đã nghi ngờ tai của mình sinh ra ảo giác.

Tô Dàn Chính chậm chạp quay đầu: “Bà xã...”

Chu Thương Thương dùng ngón giữa chọc chọc Tô Dàn Chính, cười ngây ngô đứng lên: “Dàn Chính a, em thực cảm thấy anh hơi kỳ lạ, có phải cơn ác mộng hôm qua còn chưa hết ám ảnh hay không?”

Đúng lúc này, tiếng điện thoại trên sofa vang lên. Chu Thương Thương đứng lên thay hần cầm lấy di động, nhìn dãy số trên màn hình, tùy ý quảng điện thoại cho Tô Dàn Chính: “Uyển Chi!”

(Tác giả có lời muốn nói: Đây là một câu chuyện ngắn~ hồ mới cũng cần có sự chuẩn bị nên số lượng từ sẽ không nhiều. Hồ này là do ta nhất thời nảy lòng tham, về phần Tô Dàn Chính trọng sinh khi nào chắc không cần giải thích nữa, thỉnh quay về đầu truyện, bất quá lúc này Trần Uyển Chi đã là thư ký của Tô Dàn Chính, chuyện mua giày là chuyện sau...)

P/s: Sẽ không ra khỏi hồ a~~)

2. Chương 2

Cuối cùng thì thời gian và trí nhớ cũng ăn khớp. Thời điểm này nhiều năm về trước, Trần Uyển Chi gọi điện thoại cho hần nói em gái mình sinh bệnh, muốn xin nghỉ phép. Là một người chị cả có hiểu biết, cùng cha mẹ không hợp nhau, cũng giống hần ở chỗ từ nhỏ phải sống trong một gia đình đổ vỡ, không thể phủ nhận, hần từng đối với Trần Uyển Chi có nhiều thương tiếc cùng thông cảm.

Trần Uyển Chi gọi đến quả thật là để xin phép. Trong điện thoại giọng cô khàn khàn nói em gái sinh bệnh, muốn xin nghỉ nửa ngày.

Tô Dàn Chính nhìn Chu Thương Thương đang uống sữa, giờ phút này hần cô cái gì cũng không biết bởi vì quá tin tưởng hần.

“Tôi cho cô ba ngày nghỉ. Ba ngày sau đến văn phòng tôi!”

Tô Dàn Chính trở lại bàn ăn, Chu Thương Thương ngẩng đầu hỏi hần: “Chuyện gì?”

Tô Dàn Chính: “Trong nhà cô ấy có việc, gọi điện đến xin nghỉ phép.”

Chu Thương Thương gật đầu, cảm khái một câu: “Trần Uyển Chi sống thực không dễ dàng gì, công ty anh có thể thuê được cô ấy, đúng là tha hồ kiếm tiền nhá.”

Tô Dàn Chính đem mút quả phết lên bánh mì, đưa cho Chu Thương Thương: “Cái gì mà kiếm với không kiếm, ăn nhanh lên, lát nữa anh đưa em đến trường.”

Chu Thương Thương mở to hai mắt: “Tô Dàn Chính, em thật sự cảm thấy anh có vấn đề rồi đó, bản thân anh không phải đến công ty sao?”

“Hôm nay không vội” Tô Dàn Chính cúi đầu.

Tô Dàn Chính đưa Chu Thương Thương đến trường, sau đó vẫn là đến công ty một chuyến, kết quả vừa bước đến cửa văn phòng đã đụng phải Trần Uyển Chi đang vội vàng chạy tới.

“Sếp” Trần Uyển Chi cùng hần chào hỏi.

Tô Dàn Chính nhìn Trần Uyển Chi. Quần jean bạc thếp, áo sơ mi trắng học sinh, bộ dáng hiện tại cùng sau này khác nhau nhiều lắm, Tô Dàn Chính có điểm nhận không ra. Ánh mắt hần làm cho Trần Uyển Chi hơi hơi co quắp, Trần Uyển Chi ngẩng đầu nhìn hần, giải thích: “Trong công ty có việc còn chưa làm xong, tôi hơi lo.”

Tô Dàn Chính trầm mặc.

Trần Uyển Chi lại mở miệng: “Em gái tôi bên kia đã không có việc gì rồi. Cám ơn sếp đã cho ba ngày nghỉ, có điều hiện tại không cần rồi...”

Tô Dàn Chính thần nhiên “Ừ” một tiếng, lướt qua Trần Uyển Chi.

Một lần nữa ngồi trong văn phòng cũ, tâm tình Tô Dàn Chính vẫn chưa hết phập phồng, lôi từ trong túi ra chiếc điện thoại Nokia, bàn phím ấn thủ công làm cho hần có chút không quen, mở album ra, bên trong tất cả đều là ảnh chụp của Chu Thương Thương.

Tô Dàn Chính lật xem từng tấm, nét tươi cười trên mặt ngày càng sâu.

...

Chu Thương Thương không thể tưởng tượng được giữa trưa tan học lại có thể nhìn thấy Tô Dàn Chính đứng bên ngoài cửa lớp. Cô bèn nghiêng đầu đánh giá hần một lượt: “Dàn Chính, nói thật đi, có phải công ty xảy ra vấn đề gì hay không?”

“Không có” Tô Dàn Chính dặt tay Chu Thương Thương “Chỉ là nhớ em.”

Chu Thương Thương giả bộ thần nhiên đi trước, song khóe miệng không nhịn được vẫn nhếch lên.

Căn tin trường học náo nhiệt, Chu Thương Thương đưa cho Tô Dàn Chính cái khay để hần đi lấy đồ ăn. Thời điểm Chu Thương Thương ngồi trên chiếc ghế tựa màu lam chờ Tô Dàn Chính thì tiếng điện thoại vang lên.

Lúc Tô Dàn Chính lấy đủ đồ ăn trở lại, Chu Thương Thương đang nghe điện thoại, chốc chốc lại cười khê hai tiếng: “Đúng ha, tôi quên mất tuần tới là sinh nhật của con vịt... Tôi cùng Dàn Chính nhất định sẽ tới...”

Tô Dàn Chính đưa đồ ăn cho Chu Thương Thương, không kiềm chế được khản trương cùng bất an hỏi một câu: “Ai gọi đến?”

“Thập Nhất,” Chu Thương Thương múc một muỗng cơm, thuận miệng trả lời.

Tô Dàn Chính giật mình, đem đồ uống cùng ống hút đưa cho Chu Thương Thương.

Chu Thương Thương đem ống hút bỏ vào trong chai, hút một ngụm, có chút không vừa lòng oán giận: “Sao lại chẳng lạnh gì thế này?”

Tô Dàn Chính: “Chú ý sức khỏe.”

Chu Thương Thương “a” một tiếng, lúc ăn cơm thỉnh thoảng còn gấp một ít thức ăn bỏ dĩa vào bát của Tô Dàn Chính: “Này.”

Tô Dàn Chính nhai từng miếng giống như đang ăn vào hạnh phúc.

Trước kia hẳn như thế nào lại không biết quý trọng đây, hẳn ngẩng đầu nhìn vào mắt Chu Thương Thương, trong lòng có một loại cảm xúc gọi là thỏa mãn lấp đầy.

...

Có đôi khi hạnh phúc tới rất đột ngột sẽ làm người ta trở tay không kịp. Tô Dàn Chính nghĩ lại quãng thời gian một ngày vừa qua, vẫn cảm thấy mình đang ở trong mộng tuy rằng thanh âm Chu Thương Thương tắm rửa vẫn vang lên ngay bên cạnh nghe rào rào

Mở TV lên, những tin tức trên màn hình đều là tin tức của nhiều năm trước, chuyển tới kênh kinh tế, trên đó đang nói về động thái mới nhất của Tô thị. Hẳn hôm nay ở công ty đại khái lật xem tình huống phát triển mới nhất của Tô thị, chính là năm nay, hẳn và Trần Uyển Chi ngày đêm tăng ca làm thêm giờ, Tô thị đích xác lấy được công trạng rất tốt, sau đó khẩu vị hẳn càng lúc càng lớn, hẳn không thể bỗng chốc đi đến điểm cao nhất.

“Dàn Chính, lấy giúp em cái kia.” Tiếng nước trong toilet dừng lại, truyền đến là tiếng Chu Thương Thương kêu to

Tô Dàn Chính từ sofa đứng dậy, đi đến cửa toilet, hỏi một câu: “Cái kia là cái gì...?”

Cửa toilet mở ra, Chu Thương Thương vươn đầu, khuôn mặt đỏ bừng chống lại ánh mắt hắn: “Chính là cái kia a!”

Tô Dàn Chính giật mình, lúc này mới phản ứng, quay trở lại phòng ngủ tìm quần lót cho Chu Thương Thương, hô hấp nhanh hơn, hai má phồng hồng, tay chân luống cuống, nhưng là thế nào cũng tìm không thấy, càng tìm không thấy lại càng nóng vội, càng nóng vội thì hô hấp lại càng gấp gáp...

Cho đến khi phía sau truyền tới thanh âm bất đắc dĩ của Chu Thương Thương: “Ồ tầng thứ 3 ấy...”

Tô Dàn Chính xoay lưng lại. Chu Thương Thương trên người quấn một chiếc khăn tắm màu trắng đang đứng trước mặt hắn. Cô hai tay ôm ngực, lại bắt đầu đánh giá. Tô Dàn Chính chột dạ, né tránh ánh mắt của Chu Thương Thương.

Đại khái qua năm giây, Chu Thương Thương làm một cái tiểu ** thủ thế, chỉ vào trán Tô Dàn Chính : “Nói thật đi, anh đem Tô Dàn Chính của tôi giấu đi đâu rồi?”

3. Chương 3

Tô Dàn Chính cứng ngắc đứng ở trước mặt Chu Thương Thương, mấp máy môi: “Thương Thương... anh...”

Sau đó đầu đột nhiên bị Chu Thương Thương gõ một cái, Tô Dàn Chính mở to hai mắt, Chu Thương Thương chậm rãi tiến lại gần, cho đến khi Tô Dàn Chính cảm nhận được hàng lông mi thật dài xẹt qua mặt hắn.

“Dàn Chính, gần đây có phải chịu áp lực rất lớn hay không?” Hồi sau, Chu Thương Thương mềm yếu mở miệng, đôi mắt to tròn ngập quan tâm, cô duỗi thân đưa tay sờ trán hắn, suy nghĩ: “Nơi này, cùng trước kia thực sự không giống nhau.”

“Có lẽ đi...” Tô Dàn Chính cười rụt rè, do dự một chút, ôm thắt lưng Chu Thương Thương, đem cả người cô dán lên ngực mình, vô cùng thân thiết ghé vào lỗ tai cô: “Thương Thương...”

Chu Thương Thương đồng dạng vây quanh Tô Dàn Chính, hai tay tiến vào trong áo sơ mi hắn, chậm rãi dao động, đùa dai trước ngực hắn, đến khi cảm xúc Tô Dàn Chính lên cao, cô lại đẩy hắn ra: “Anh còn chưa tắm phải không?”

Tô Dàn Chính: “...”

...

Buổi tối, sau khi Chu Thương Thương đi vào giấc ngủ, Tô Dàn Chính vẫn không ngủ được. Người trong lòng nhẹ nhàng trở người, hắn cúi đầu nhìn Chu Thương Thương, trong đầu lại nhớ tới chuyện ở khách sạn thành phố B, cô đã ném chiếc nhẫn xuống đất, nói với hắn một câu: “Tô Dàn Chính, ở trong lòng tôi, anh sớm đã chết từ lâu, Tô Dàn Chính đã chết từ lâu rồi!”

Hốc mắt đột nhiên có chút ướt át, Tô Dàn Chính đưa tay sờ soạng mặt Chu Thương Thương. Thương Thương, lúc này đây, Tô Dàn Chính anh sẽ không để cho em lại phải thất vọng, thực xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh trước kia sao?

Ngày thứ hai, Tô Dàn Chính dậy sớm đánh thức Chu Thương Thương còn đang mơ mơ màng màng. Cho đến khi ngồi trên xe buýt hướng về làng du lịch, Chu Thương Thương vẫn còn giơ tay che miệng, khẽ ngáp một cái trong lòng Tô Dàn Chính.

Tô Dàn Chính đưa tay gạt tóc cô: “Vẫn chưa ngủ đủ sao?”

Chu Thương Thương híp nửa mắt giải thích: “Gần đây dường như càng ngày càng thích ngủ...” nói xong, bộ mặt cô ngưng trệ nửa giây, sau đó liền giống như gà chọi sung máu mà bật dậy “Chắc không phải đâu...”

Tô Dàn Chính cũng ngẩn người, trong đầu lại nhớ tới ký ức lần Chu Thương Thương phá thai, nhưng hiện tại thời gian có vẻ không khớp, Tô Dàn Chính nhin không được run run đứng lên. Qua một hồi lâu bình ổn tâm trạng, Chu Thương Thương lại nằm dài trên đùi hắn: “Không có khả năng đâu, tuần trước em vừa qua cái kia...”

Tô Dàn Chính vỗ nhẹ đầu Chu Thương Thương: “Làm anh giật mình.”

Chu Thương Thương cười nhẹ hai tiếng, ngửa đầu nhìn hắn: “Em nói nếu như thôi nha, nếu như lỡ mang thai thì phải làm thế nào?”

Tô Dàn Chính không cần nghĩ ngợi: “Sinh nó ra chứ sao.”

Chu Thương Thương: “Em cũng không phải là người thích trẻ con gì, có điều em nhất định sẽ trở thành một người mẹ tốt. Tô Dàn Chính, anh sẽ là một người cha tốt sao?”

Đối diện với ánh mắt đen lầy của Chu Thương Thương, Tô Dàn Chính nhẹ nhàng gạt đầu: “Thương Thương, anh nhất định sẽ trở thành người cha tốt.”

Ngoại thành, làng du lịch, trời xanh biển xanh bãi cát trắng. Chu Thương Thương giống như một đứa bé chơi trò nhặt vỏ sò, để chân trần đi trên cát, cảm giác ngứa ngứa thoải mái cực kì. Cô ngồi dưới đất tính cường chế đem giày Tô Dàn Chính cởi ra.

“Thương Thương, đừng náo loạn.”

Chu Thương Thương không thèm để ý tới Tô Dàn Chính đang kháng nghị. Cô chẳng những cởi giày của hắn mà còn đem giày vùi vào trong cát, sau đó ngồi chồm hồm nghịch cát, chơi đến vui quên trời đất.

Trên mặt Chu Thương Thương là nụ cười sáng lạn. Nét tươi cười đó lọt vào trong mắt Tô Dàn Chính. Kỳ thực, toàn bộ những gì cô muốn đều chỉ đơn giản như vậy, nhưng sau này hắn lại làm không được.

Mặt trời chiều ngả về tây, tốp năm tốp ba tình nhân lướt qua mặt hai người. Tô Dàn Chính ôm Chu Thương Thương ngồi ở ven bờ biển bên cạnh. Thủy triều lên xuống, vừa vắn dằng đến cẳng chân hắn, hít sâu một hơi, mùi ẩm mặn trong không khí thâm nhập vào tận phổi.

Chu Thương Thương nằm trên ngực hắn thưởng thức nắng chiều, chốc chốc lại cầm máy ảnh chụp ảnh. Đột nhiên có bàn tay đặt lên đầu hắn xoa xoa kéo kéo, “click” một tiếng, một tấm ảnh nóng hổi ra lò.

Chu Thương Thương cúi đầu nhìn ảnh trong máy: “Ha ha Dân Chính, anh chụp buồn cười quá đi...” Chu Thương Thương vừa nói vừa cười, chỉ vào mặt hấn trong máy, tuyệt không khách khí nói: “Tô Dân Chính, anh có thể đừng cười cứng đờ như vậy không? Rõ ràng mới hai mươi, lại cho người ta cảm giác như thể ông già.”

Tô Dân Chính nhìn cô: “Anh cảm thấy như vậy rất tốt.”

Chu Thương Thương: “Xấu chết.”

Tô Dân Chính yên lặng nhìn Chu Thương Thương.

Chu Thương Thương há mồm: “Chẳng lẽ ngay cả lời nói thật... cũng không thể nói sao...?”

“Ừm...” Mối đột nhiên bị chặn lại, Tô Dân Chính vòng tay qua đầu Chu Thương Thương, hôn cô nồng nhiệt.

Một đôi vợ chồng già tản bộ ngang qua không nhìn được xấu hổ: “Ai u, người trẻ tuổi bây giờ thật là...”

4. Chương 4

Buổi tối trên bờ cát tổ chức đốt lửa trại, những khách du lịch đi một mình tụ tập lại với nhau, đốt mấy đồng lửa ở vòng ngoài. Mọi người cùng nhau nhảy điệu Tango trên bờ cát, những ngôi sao sáng trên bầu trời đêm, từng đôi tình nhân đạp lên cát, đứng đưa theo điệu nhạc không nhanh không chậm.

Mặt trăng nhô cao, lửa trại bùng cháy, bầu không khí ấm mặn, một đêm này vừa huyền ảo lại vừa yên tĩnh.

Chu Thương Thương vòng tay qua thắt lưng Tô Dân Chính, sau đó đi theo hấn nhảy một điệu, lúc khiêu vũ thình thoảng còn chơi xấu như có như không giẫm lên chân hấn.

Tô Dân Chính ôm Chu Thương Thương, nhớ tới thời đại học khi chưa tốt nghiệp, hấn cũng cùng cô tham gia qua vài lần vũ hội. Có một lần bởi vì làm thí nghiệm tới trễ, khi hấn tới đã thấy Thương Thương nhảy cùng nam sinh khác. Vũ hội kết thúc, bọn họ liền cãi vã một trận từng bừng nhưng sang hôm sau lại êm đẹp như chưa có gì xảy ra.

Sau này nhắc tới, cô thường xuyên trợn mắt: “Dân Chính, anh đối với em nên để tâm một chút. Đừng tưởng rằng em không có giá trị trường, nếu anh đối xử tệ bạc với em, em sẽ bỏ đi theo người khác. Đến lúc đó, cả nhìn em cũng không nhìn anh một cái đâu.”

...

Tô Dân Chính đem Chu Thương Thương ôm càng chặt, gió biển mát mát thổi qua, mái tóc dài của Chu Thương Thương phát phơ trên mặt hấn, Tô Dân Chính cúi đầu mở miệng: “Thương Thương, em sẽ bỏ anh sao?”

Đang hưởng thụ khí đêm tốt đẹp, Chu Thương Thương cũng không có tâm tư tìm hiểu sâu xa vấn đề Tô Dân Chính hỏi. Cô không nghĩ ngợi đáp: “Sẽ không”. Bởi vì tâm tình tốt, Chu Thương Thương kiễ mũi chân hôn lên má Tô Dân Chính: “Em yêu anh, Dân Chính.”

Tô Dân Chính ôm Chu Thương Thương, hai tay run nhẹ: “Anh cũng yêu em, Thương Thương.”

Thật lâu sau, Tô Dân Chính vẫn không nhìn được mà mở miệng hỏi: “Thương Thương, nếu anh gây tổn thương cho em, em sẽ rời xa anh à?”

Chu Thương Thương ngẩng đầu, không vui vòng tay ra sau véo thắt lưng hấn: “Anh thật đáng ghét. Có thể ngừng phá hỏng không khí được chưa hở?”

“Được, được, được,” Tô Dân Chính cầu xin tha thứ. “Anh hỏi đùa thôi mà.”

...

Ngày nghỉ cuối tuần kết thúc. Việc đầu tiên khi Tô Dàn Chính quay lại công ty là đem Trần Uyển Chi điều đến bộ phận công tác bên ngoài. Trần Uyển Chi ngỡ ngàng nhìn hắn: “Sếp, có phải tôi đã làm cái gì không tốt hay không?”

Tô Dàn Chính cũng không buồn ngắt đầu lên lấy một lần: “Không phải làm không tốt. Công việc bên ngoài có thể rèn luyện, bác Vương cũng đang thiếu trợ thủ, vừa vận cô qua đó giúp ông ấy một chút đi.”

“Sếp!” Trần Uyển Chi kháng nghị. “Tôi không đi!”

Tô Dàn Chính tựa lưng vào ghế, nhìn thẳng vào mắt Trần Uyển Chi: “Nếu cô muốn từ chức, tôi sẽ ký tên.”

Trần Uyển Chi đột nhiên cười rộ lên: “Tôi rất cuộc đã làm cái gì khiến cho anh muốn đuổi tôi đi?”

Tô Dàn Chính buông tay: “Tôi không có ý muốn đuổi cô đi.”

Trần Uyển Chi gục đầu, không tiếp tục cùng Tô Dàn Chính tranh cãi, xoay người rời khỏi văn phòng.

Không lâu sau thì trưởng phòng thị trường cũng đi lên vì Trần Uyển Chi cầu tình: “Tô tổng, Uyển Chi rất cuộc làm sai cái gì khiến ngài điều cô ấy đến công việc bên ngoài?”

Tô Dàn Chính đứng lên: “Không làm sai cái gì. Chỉ là tôi cảm thấy cô ta hợp với công việc bên ngoài hơn.” Hắn cúi xuống: “Đi triệu tập mọi người. Mười phút sau họp.”

Thời điểm họp, Tô Dàn Chính nhận được một tin nhắn. Hắn dừng diễn thuyết, mở di động nhìn nội dung sau đó tiếp tục nói về việc mở rộng sản phẩm mới.

Nếu nói trước kia việc Tô Dàn Chính nắm thị trường trong tay có một nửa bởi vì may mắn thì hiện tại, hắn hoàn toàn nắm chắc 100% thị trường trong nước.

Năm phút sau, cuộc họp kết thúc. Tô Dàn Chính mở điện thoại nhắn tin cho Chu Thương Thương: “Vừa này đang họp, buổi tối em muốn xem phim gì?”

Chu Thương Thương nhanh chóng trả lời: “Tân xuất phiên tử. Nghe nói rất hay, em muốn xem thử xem hay cỡ nào.”

Tô Dàn Chính đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Đích thực là điềm xấu. Bởi vì trong bộ phim này có một vai diễn của Trần Uyển Di.

Tô Dàn Chính nhăn mày, quay đầu nhìn Chu Thương Thương, cô đang xem đến vui vẻ, thấy hắn nhìn cô, cô liền cười toét miệng dịch người đến bên lỗ tai hắn: “Dàn Chính, bộ phim này thật sự hay nha...”

Trong phim, Trần Uyển Di diễn vai em gái thổ phỉ. Thời điểm cô nàng xuất hiện, Chu Thương Thương liền chỉ tay vào màn hình la to: “Ý, đây là người mới à, cũng chưa gặp qua lần nào...”

Cúi đầu, Chu Thương Thương cười hỏi hắn: “Dàn Chính, anh thấy cô ấy có đẹp hay không?”

5. Chương 5

Sống lại thì có thể quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra sao? Tô Dàn Chính rất rõ ràng, cho dù kỳ tích có xảy ra thì cũng không thể nào xóa đi việc hắn quả thực đã từng ngập ngựa trong một vùng bùn dơ bẩn.

Thấy Chu Thương Thương dùng ngữ điệu thoải mái như thế hỏi hắn, Tô Dàn Chính thực đúng là xấu hổ, lại có chút kích động. Mặc dù hắn biết bản thân không cần thiết phải kích động bởi vì thời điểm này hắn vẫn chưa làm ra việc gì có lỗi với cô.

Chu Thương Thương cũng chỉ là thuận miệng hỏi, thấy hắn không trả lời, cô cũng quay đầu tiếp tục xem phim.

Dưới ánh đèn mờ, Chu Thương Thương lộ ra một sườn mặt rất đẹp, sườn mặt của cô luôn luôn rất đẹp, thon dài, lại còn có cái mũi thẳng thanh tú. Nhưng cái Tô Dần Chính yêu nhất là vành tai, mỏng manh, phía trên còn có một ít lông tơ tinh tế.

Tô Dần Chính tựa đầu vào bên tai Chu Thương Thương: “Đã khó coi, chi bằng chúng ta đi dạo đi.”

Chu Thương Thương nghĩ một chút, cười gật đầu.

Từ trong rạp chiếu phim lặng lẽ đi ra, Chu Thương Thương lôi kéo Tô Dần Chính đứng ở trước cửa rạp, bậc thềm trước cửa có rất nhiều đôi tình nhân. Cô ngẩng đầu hỏi hắn: “Vậy bây giờ chúng ta tới chỗ nào?”

Tô Dần Chính nghiêng mặt: “Anh nhớ đằng sau đại học S có một cửa hàng chuyên bán món xào, trước kia chúng ta thường đi qua, có một đôi vợ chồng già hay bán...” Về sau nhớ lại, thời điểm trước khi trọng sinh, sau khi ly hôn ba năm hắn đã rất nhiều lần tưởng niệm, hiện tại thực sự có thể đi vào trong trí nhớ, quả thực có chút kích động tâm loạn.

Chu Thương Thương nghi hoặc nhìn hắn: “Dần Chính, tháng trước không phải chúng ta vừa đi rồi sao, sao nghe anh nói cứ như thể đã nhiều năm không đi rồi vậy?”

“Thế à?” Tô Dần Chính hạ mắt, tay nắm chặt lại phát hiện lòng bàn tay sớm đã đầy mồ hôi.

Suy nghĩ một chút, Tô Dần Chính lại cười “Có lẽ bởi vì đột nhiên muốn ăn tương khoai tây nơi đó làm cho nên cảm giác lâu rồi chưa đi.”

Chu Thương Thương lại quăng cho hắn một ánh mắt nghi hoặc: “Thế nhưng cửa hàng đó sớm đã không còn bán món này nữa.”

“Thương Thương...” Tô Dần Chính cố gắng làm ình thả lỏng nhưng càng cố làm thì lại càng khẩn trương. Hắn thử nhớ lại thời điểm cùng Chu Thương Thương hòa hảo rõ ràng có món ăn này, Thương Thương thế nào lại nói không có? Chẳng lẽ còn có chuyện gì đang xảy ra thay đổi?

Tô Dần Chính không chỉ lòng bàn tay đổ mồ hôi, lòng bàn chân cũng bắt đầu mồ hôi đầm đìa.

Đối diện với bảng quảng cáo lập lòe ánh sáng, tâm hắn lại càng loạn.

“Xi” một tiếng, Chu Thương Thương đột nhiên bật cười, cô cười đến bụng đều đau đành phải bắt lấy Tô Dần Chính, đem cả người đều dựa vào hắn.

“Dần Chính, anh thật sự rất buồn cười, giống y chang đứa ngốc vậy, đã lâu không đùa với anh, nói cho em nghe, có phải anh cố ý phối hợp hay không nha...”

Tô Dần Chính cứng ngắc ôm Chu Thương Thương, cười còn khó coi hơn khóc: “Ha ha...”

...

Sau cổng mỗi trường đại học tất nhiên đều có một phố buôn bán, ven đường là đủ loại quán cóc, bán đồ chơi, mấy món trang sức nho nhỏ và đặc biệt là vô số món ngon hấp dẫn.

Kiếp trước lúc hai người còn học đại học, Tô Dần Chính ít nhiều cũng sẽ cùng cô đi dạo một hai nơi trên phố. Chu Thương Thương thích nếm thử các loại đồ ăn vặt nhưng ăn cũng chẳng nhiều, lại sợ lãng phí nên chỉ cần ăn không hợp, cô liền đưa cho hắn.

Sau này, Tô Dần Chính hồi tưởng lại, đích thực hắn rất ít khi giống như vậy cùng Chu Thương Thương đi khắp nơi, cho dù là sinh nhật cô, cũng chỉ là cùng nhau ăn bữa cơm. Chu Thương Thương thì ngược lại, buổi tối mỗi khi chữa bài xong sẽ đi đến xoa vai cho hắn, ý cười trong suốt nói với hắn: “Ông xã, làm việc cả ngày có phải rất mệt không, lại còn một đồng áp lực? Kỳ thực không cần phải liều mạng như vậy, chúng ta đã có rất nhiều tiền rồi...”

Tô Dần Chính nghiêng đầu nhìn Chu Thương Thương, kỳ thực người luôn luôn không hề thay đổi là cô.

Tô Dần Chính cùng Chu Thương Thương đến cửa hàng đồ xào ăn khuya, chín rưỡi đêm mà cửa hàng vẫn còn náo nhiệt, cách vách còn có một bàn đầy toàn lũ nam sinh nát rượu.

Đồ ăn chưa đem lên, Chu Thương Thương cùng Tô Dần Chính nói một ít việc thú vị khi dạy học. Tô Dần Chính biết, Chu Thương Thương làm giáo viên luôn được học sinh thích, nhưng sau này vì hấn, cô ngay cả giáo viên cũng không làm.

Tô Dần Chính đem tôm đã lột vỏ bỏ vào trong bát Chu Thương Thương. Đúng lúc này, một nam sinh ở bàn bên cạnh đột nhiên đi tới, Tô Dần Chính quay đầu nhìn liền thấy nhiều nam sinh ở bàn khác đã bắt đầu chụp bàn la ó.

Nam sinh đỏ mặt đi đến trước mặt Chu Thương Thương, tay cầm một chiếc cốc. Hấn nhìn Tô Dần Chính, ha ha cười hai tiếng: “Bạn học, có thể mời bạn gái cậu cùng mình uống một chén không?”

6. Chương 6

“Bạn học, có thể mời bạn gái cậu cùng mình uống một chén không?”

“Ngại quá, cô ấy là vợ tôi.”

Từ cửa hàng nhỏ đi ra, Chu Thương Thương ý cười trong suốt hỏi Tô Dần Chính “Ai là vợ anh?”

Tô Dần Chính tay trái ôm thắt lưng Chu Thương Thương, nhìn không rời mắt: “Còn ai vào đây?”

Chu Thương Thương cười khê hai tiếng, chậm rì rì ới ra một câu: “Em rõ ràng nhớ có người nói bởi vì thời gian gần đây bề bộn nhiều việc nên muốn tối nay kết hôn.”

Tô Dần Chính đột nhiên dừng chân, quay đầu, đèn đường như cầu vồng lấp lóe phía sau hấn, Tô Dần Chính lặng lẽ nói: “Thương Thương, chúng ta kết hôn thôi.”

Chu Thương Thương đầu tiên là sửng sốt, sau đó vẫn là sửng sốt. Hồi sau, cô mới đánh một quyền lên người Tô Dần Chính: “Tô Dần Chính, em đối với anh thực quá, quá, quá thất vọng rồi.” Nói xong cô buông tay Tô Dần Chính ra, tự mình đi trước.

“Thương Thương...” Tô Dần Chính đuổi theo Chu Thương Thương, hấn đích xác nóng vội, nhất thời hồ đồ lại cầu hôn Thương Thương qua loa như vậy.

Chu Thương Thương kì thật cũng chỉ giả vờ tức giận. Quay sang nhìn Tô Dần Chính, cô nghiêm mặt hỏi: “Tô Dần Chính, có phải anh cảm thấy em luôn luôn bám dính lấy anh cho nên mới tùy tiện như vậy?”

Tô Dần Chính há mồm: “Không phải, Thương Thương...”

“Cái gì không phải? Rõ ràng là phải.” Chu Thương Thương nâng cằm: “Có phải anh cảm thấy chỉ cần anh mở miệng cầu hôn, em nhất định sẽ đồng ý chứ gì?”

Tô Dần Chính kéo tay cô: “Thương Thương, vừa rồi là anh nói nhầm.”

“Nhầm?” Chu Thương Thương được nước lần tới: “Thì ra anh căn bản không nghĩ sẽ cầu hôn em. Một lời cầu hôn qua loa như vậy cũng bởi vì nói nhầm mới có?”

Tô Dần Chính vội che miệng Chu Thương Thương, lôi kéo cô lên xe. Thời điểm đóng cửa xe, Chu Thương Thương hỏi: “Đi đâu?”

“Mua nhẫn kim cương.”

Chu Thương Thương vừa rồi nao loạn đến rối tung rối mù lập tức im lặng: “Không đi.”

Tô Dần Chính: “Điều này không phải em nói là được.”

“Em không đi, không đi, không đi—”

Tô Dần Chính cười “Dù sao cũng dư thời gian, chúng ta trước hết đi xem kiểu dáng đi.”

Chu Thương Thương đột nhiên trầm mặc.

Tô Dàn Chính tiếp tục giải thích: “Thương Thương, so với việc một người chọn nhẫn khiến cho em vừa kinh ngạc vừa vui mừng thì anh lại muốn hai người chúng ta cùng nhau đi chọn hơn. Anh cảm thấy làm vậy mới có ý nghĩa.”

Chu Thương Thương cong cong khoe miệng, nghiêng đầu tựa lưng vào ghế, đưa năm ngón tay lên nhìn nhìn: “Dàn Chính, anh muốn dùng bao nhiêu ca-ra để cột em lại à?”

Tô Dàn Chính trong lòng buồn cười, ngoài mặt vẫn vờ đứng đắn “Di” một tiếng: “Anh không có ý muốn mua nhiều ca-ra như vậy.”

Chu Thương Thương hừ hừ xụ mặt nhưng khoe miệng cong cong kia từ đầu đến cuối vẫn chưa thay đổi.

...

Tô Dàn Chính mang Chu Thương Thương dạo quanh các cửa hàng chuyên bán đồ trang sức, từ Cartier, Đệ Phạm Ni, Bảo Cách Lệ... rồi quay trở lại Chu Đại Phúc. Hai người ở mỗi một cửa hàng đều chọn lựa, thử qua rồi lại nhàn nhả dạo nơi khác.

“Em mang cái này trông có đẹp không?” Chu Thương Thương hỏi Tô Dàn Chính.

Tô Dàn Chính thực nghiêm túc trả lời: “Đẹp.”

Nhân viên bán hàng chen vào: “Cái này thực sự hợp với bạn trai chị nha.”

“Thật à?” Chu Thương Thương háng giọng, cầm lấy chiếc nhẫn nữ, tiếc nuối mở miệng: “Nhưng mà nhẫn nữ lại là hai ca-ra, chúng tôi không mua nổi. Vừa rồi ở cửa hàng trước anh ấy còn dặn tôi không được mua cao hơn hai ca-ra.”

Chu Thương Thương nói xong liền dùng ánh mắt oán trách nhìn Tô Dàn Chính.

Tô Dàn Chính đặt tay lên bả vai Chu Thương Thương, cười một cái: “Thương Thương, em nhớ lầm rồi, anh nói là không cần chọn cái nào thấp hơn hai ca-ra, quá nhỏ.”

Chu Thương Thương chớp chớp mắt: “Có sao?”

Tô Dàn Chính: “Nếu em không tin thì chúng ta mua luôn cặp này nhé.”

Chu Thương Thương vòng tay qua thắt lưng Tô Dàn Chính, nói với nhân viên: “Ngại quá, chúng tôi thực sự không mua.”

Từ cửa hàng đi ra, Chu Thương Thương bắt gặp Tô Dàn Chính đang cười, Tô Dàn Chính bắt đắc dĩ vuốt tóc cô: “Lần sau nên đổi sang cửa hàng khác thôi. Cửa hàng này chắc chắn không có khả năng cho chúng ta thử nhẫn lần hai đâu.”

7. Chương 7

Thứ hai, Tô Dàn Chính tới công ty, Trần Uyển Chi lại một lần nữa bước vào văn phòng, đứng ở trước bàn làm việc của hắn: “Tô tổng, anh thật sự phải cho tôi một lí do, rốt cuộc tôi đã làm gì sai? Đột nhiên lại bị điều đến công việc bên ngoài, tôi thực sự không hiểu.”

Tô Dàn Chính đem văn kiện trên tay thả xuống, đứng lên đối diện với Trần Uyển Chi: “Cô đã nài nỉ như vậy, tôi liền cho cô một lí do.” Nói xong, Tô Dàn Chính mở ngăn bàn lấy một chồng tài liệu đầy những bức ảnh cắt dán, ném tới trước mặt Trần Uyển Chi. “Cái này giải thích thế nào?”

Trần Uyển Chi ngẩng đầu, vừa nhìn thấy khuôn mặt liền đỏ lên. Cô nhìn Tô Dàn Chính, mắt hạnh mở to, trong mắt có kinh hoàng, có xấu hổ, cũng có oán hận cùng một tia ngoan lệ xẹt qua.

Những tấm hình này đều là về Tô Dàn Chính. Tin tức về hắn mỗi lần đăng báo, ảnh chụp hắn bắt tay hợp tác với ai, tất cả đều là Trần Uyển Chi thu thập. Cô không phải là một người lãng mạn nhưng đối với

Tô Dàn Chính, cô quả thực dùng hết tâm tư ôm theo một chút tình cảm thiếu nữ. Kết quả là, hần không những không nhìn những việc cô làm mà còn đem nó xem như một chuyện cười quăng trước mặt cô. Điều này so với việc hung hăng cho cô một cái tát còn muốn đau hơn.

Tô Dàn Chính nhìn Trần Uyển Chi: “Cứ như vậy đi, còn có vấn đề gì không?”

“Không” Trần Uyển Chi cười, quay đầu bỏ đi.

Ngày thứ hai, Trần Uyển Chi viết đơn từ chức đưa cho Tô Dàn Chính, hần ký tên đồng ý: “Tới phòng tài vụ kết toán lương đi.”

Trần Uyển Chi vốn đã rời đi, đột nhiên quay đầu, do dự mở miệng: “Sếp, tôi thực sự thích anh.”

Tô Dàn Chính sắc mặt bình tĩnh, cũng không ngắt đầu: “Cô thích nhầm đối tượng rồi.”

Trần Uyển Chi cúi đầu, cái gì cũng không nói, rời khỏi văn phòng.

Tô Dàn Chính tựa lưng vào ghế, xoa nhẹ cái trán. Trước kia Tô Dàn Chính cũng biết việc Trần Uyển Chi ở trong văn phòng cắt dán ảnh, bởi vì khi đó hần cần cô giúp, lại rất hưởng thụ cảm giác được người sùng bái. Hần biết tâm tư Trần Uyển Chi không chỉ dừng lại tại đó nhưng lại càng hưởng thụ cảm giác được cô yêu thích.

Sau này, sự tình bị Chu Thương Thương phát hiện, Thương Thương nhường hần giải thích. Có cái gì mà giải thích đâu, chẳng lẽ rạch bụng cho cô xem khắp lục phủ ngũ tạng của hần đã dơ bẩn từ lâu rồi sao?

Thời điểm Tô Dàn Chính trở về nhà, Chu Thương Thương đã mang tạp dề ở trong bếp lượn qua lượn lại, Tô Dàn Chính xắn tay áo muốn giúp lại bị Chu Thương Thương một chưởng đẩy ra ngoài: “Tốt hơn hết là anh đừng giúp có được không?”

Tô Dàn Chính cười cười, nâng mũi ngửi ngửi: “Em mua cua à?”

Chu Thương Thương mở nắp nồi, tùy ý trả lời: “Thập Nhất đưa đến đấy. Anh xem, đầu mấy con này thật lớn nha.”

Tô Dàn Chính nhìn mấy đầu cua lớn, ra vẻ thoải mái hỏi: “Hôm nay Thập Nhất tới sao?”

Chu Thương Thương “ừ” một tiếng: “Đến một chút rồi đi, chắc chỉ đến đưa cua cho chúng ta thôi.”

Bưng lên mấy con cua lớn, Chu Thương Thương lại ở phòng bếp chuẩn bị gia vị. Lúc ăn, cô cầm một con lớn đưa cho Tô Dàn Chính, một bên vừa đập vỏ cua vừa hỏi: “Hôm nay còn việc không?”

“Không có.” Đối diện với một bàn cua, Tô Dàn Chính thực sự một chút khẩu vị cũng không có, hần nhìn Chu Thương Thương, muốn nói lại thôi: “Thương Thương?”

Chu Thương Thương giương mắt nhìn: “Anh muốn nói gì?”

Tô Dàn Chính lắc đầu, lại cúi đầu lột vỏ cua: “Lần tới chúng ta mời Thập Nhất một bữa cơm đi. Lần trước ở Bắc Kinh cậu ấy chiếu cố chúng ta nhiều lắm.”

Chu Thương Thương gật đầu “Đúng vậy.”

Buổi tối sau khi Chu Thương Thương ngủ say, Tô Dàn Chính một lần nữa mất ngủ. Thời điểm ăn cua hần muốn nói gì với Thương Thương, nói với cô ấy đề phòng Hàn Tranh sao? Kỳ thực đây không phải vấn đề cốt lõi.

Trước kia bởi vì hần để mất Thương Thương nên Thập Nhất mới giành phần thắng. Lúc này đây, tay Thương Thương đã bị hần cầm không buông, hần cần gì tăng thêm phiền não cho cô nữa.

Tô Dàn Chính lẳng lặng nhìn Chu Thương Thương say giấc, cúi đầu hôn lên trán cô, thấp giọng: “Thương Thương, chúng ta kết hôn nhé.”

Ngày 10 tháng 9, Tô Dàn Chính cùng Chu Thương Thương tới cục dân chính lĩnh chứng, nhìn ảnh đôi bên trên, Chu Thương Thương mỉm cười, Tô Dàn Chính khoé mắt cong cong.

Cùng một ngày, ngày 10 tháng 9 cũng là ngày mà Tô Dàn Chính và Chu Thương Thương ly hôn.

8. Chương 8

Linh chứng xong đã khá muộn. Tô Dần Chính và Chu Thương Thương ở lầu 28 vui vẻ ăn tối dưới ánh nến lẳng mạn, ăn xong rồi lại cùng nhau đứng ở ban công nhảy một điệu, trời đêm yên tĩnh, âm nhạc động lòng người, hoa hồng kiêu diễm...

Chu Thương Thương rúc vào lòng Tô Dần Chính: “Ông xã!”

Tô Dần Chính ôm Chu Thương Thương, trên đầu là chùm sao lộng lẫy, dưới chân là ánh đèn của vạn nhà, cách đó không xa, tivi quảng cáo thật lớn đang phát một buổi hòa âm.

“Thương Thương, cảm ơn em” Tô Dần Chính thấp giọng.

Chu Thương Thương khẽ cười một tiếng: “Cảm ơn cái gì?”

Tô Dần Chính: “Cảm ơn em vài năm nay làm bạn.”

Chu Thương Thương cười khẽ đứng lên: “Dần Chính, em cảm thấy mặc kệ làm cái gì cũng đều không quan trọng, bởi vì em yêu đúng người rồi, phải không?”

Tô Dần Chính đưa tay xuống thắt lưng Chu Thương Thương, trực tiếp dùng hành động che miệng cô lại.

Thương Thương, kỳ thực em yêu sai người rồi.

Bất quá đây sẽ mãi mãi là một bí mật. Bí mật của riêng anh.

...

“Tiếp theo muốn đi đâu nào?” Tô Dần Chính cầm áo khoác ôm Chu Thương Thương, trên miệng vẫn là một nụ cười đẹp mắt: “Mệt à?”

Chu Thương Thương lắc đầu: “Ngủ không được.” Cô cúi xuống nhìn đồng hồ. “Hay là về nhà thôi.”

Tô Dần Chính gật đầu.

Ban đêm, xe chạy vù vù trên đường. Dọc đường đèn đuốc sáng trưng, nương theo ánh sáng bên ngoài, Chu Thương Thương tỉ mỉ nhìn chiếc nhẫn kim cương đang đeo trên ngón áp út của mình. Ba ca-ra, cô vẫn luôn cảm thấy quá mức xa xỉ, kim cương óng ánh dưới màu sắc ấm áp của đèn đường lại càng nổi bật hơn.

Tô Dần Chính cầm tay Chu Thương Thương, mười ngón tay đan vào nhau, ngón áp út của Tô Dần Chính cũng đeo một chiếc nhẫn giống như của Chu Thương Thương.

...

Xe tiến vào gara dưới nhà trọ, đợi đến lúc xe ngừng hẳn, Tô Dần Chính cùng Chu Thương Thương cũng không xuống xe. Không gian tĩnh lặng, lại có một phần va chạm nho nhỏ hòa vào trong không khí.

Không biết là ai bắt đầu trước, Tô Dần Chính mở đèn trong xe, ngọn đèn lam nhạt lấp lánh đánh vào khuôn mặt phiếm hồng của Chu Thương Thương. Tô Dần Chính đem xe cố định, dùng đầu gối tách chân của Chu Thương Thương ra, đem cả người cô kéo vào trong ngực mình.

Chu Thương Thương ngồi trên đùi Tô Dần Chính, thấp giọng hỏi: “Thật sự muốn ở trong này?”

Tô Dần Chính hai tay nâng đầu Chu Thương Thương, thở hổn hển: “Nếu không thử một lần, thế nào?”

Chu Thương Thương cúi đầu cắn miệng Tô Dần Chính: “Dần Chính, tân hôn vui vẻ.”

Tô Dần Chính đưa tay luồn vào tóc Chu Thương Thương: “Thương Thương, tân hôn vui vẻ.”

...

Tô Dần Chính vòng tay kéo khóa váy của Chu Thương Thương xuống, “ba” một tiếng khóa kéo đã bị kéo đến cuối cùng, váy của Chu Thương Thương bị tuột đến giữa lưng, lộ ra bên trong là chiếc áo ngực màu tím.

Tô Dần Chính lên xuống vuốt thắt lưng Chu Thương Thương, vừa mềm vừa mịn, cảm giác tuyệt vời này lập tức đốt lửa âm âm trên người hắn, hắn thở ra một hơi nóng, gục đầu ở giữa ngửi ngửi.

Chu Thương Thương mềm oặt ngồi trong lòng Tô Dần Chính, hai tay cũng luồn vào trong áo sơmi hắn, chậm chậm vuốt ve.

Tô Dần Chính ngẩng đầu hôn Chu Thương Thương, đầu lưỡi đi vào, bá đạo càn quét trong khoang miệng cô, hôn một hồi, không thể kiềm chế cởi bỏ áo ngực Chu Thương Thương. Áo ngực vừa cởi bỏ, bộ ngực trần của cô lập tức dán sát vào ngực hắn, bất quá trung gian còn có áo sơmi chắn ngang, như có như không trên chọc hắn.

Tay phải Tô Dần Chính đặt lên ngực trái Chu Thương Thương, tinh tế vuốt ve, sau đó như cảm thấy không đủ liền vùi đầu hôn lên, đầu lưỡi đảo quanh, sau đó liên tục cắn mút.

Chu Thương Thương gò má hồng hồng, không ngờ cơ thể lại bị Tô Dần Chính ôm gắt gao, chỉ có thể gục đầu trên vai hắn, kịch liệt thở gấp.

“Thương Thương...” Tô Dần Chính thấp giọng rên rỉ. Bởi vì cô ngồi trên đùi hắn cho nên dễ dàng cảm thấy bên dưới có biến hóa, càng ngày càng nóng, càng ngày càng cứng rắn.

Chu Thương Thương cúi đầu, cởi bỏ thắt lưng Tô Dần Chính, “rắc” một tiếng, thắt lưng đã cởi bỏ, tiếp đến là nút quần, trong mắt Chu Thương Thương đầy ý xấu, vừa cọ xát vừa chậm rãi đứng lên, loay hoay một hồi mới ngẩng đầu: “Không cởi được a.”

Tô Dần Chính đành phải nới lỏng tay đang ôm thắt lưng Chu Thương Thương, chính mình tự động thủ kéo khóa quần, sau đó đến quần đùi, hành văn liền mạch lưu loát.

Vật kia sớm đã vận sức chờ lệnh. Tô Dần Chính đưa tay sờ vào giữa đùi Chu Thương Thương, xoa nắn trái phải, lại đưa một ngón tay đi vào, cảm thụ nhiệt độ ấm nóng bên trong.

“Có thể chứ, Thương Thương?” Tô Dần Chính thấp giọng hỏi, vừa hỏi xong liền đem vật đó đặt ở trước lối vào.

Chu Thương Thương giống như đột nhiên nhớ tới cái gì. “Cái kia...”

Tô Dần Chính “ân” một tiếng “Em muốn nói cái gì?” Nói xong liền một tay nâng thắt lưng Chu Thương Thương, một tay cầm vật nóng bỏng kia, đi vào một nửa.

“Đi ra ngoài. Đi ra ngoài,” Chu Thương Thương vỗ đầu Tô Dần Chính. “Anh cố ý phải không? Hả?”

Tô Dần Chính tất nhiên đầu chịu ra ngoài: “Thương Thương, em... thoải mái một chút, em làm đau anh.”

Nói xong lại ngẩng đầu hôn nhẹ Chu Thương Thương. “Thương Thương, anh đã chuẩn bị rất tốt để làm cha rồi.”

Chu Thương Thương hung hăng cắn Tô Dần Chính: “Nhưng em còn chưa chuẩn bị...”

Tô Dần Chính một bên đi vào, một bên trấn an cô: “Không có việc gì, cho dù hôm nay trúng thưởng thì vẫn còn thời gian 10 tháng để chuẩn bị.” Nói xong liền toàn lực đâm vào, xuyên thẳng đến hoa tâm.

Chu Thương Thương “hít hà” một tiếng, hai tay ôm chặt lưng Tô Dần Chính. Chưa hết giận, cô còn hung hăng cào một chút.

Tô Dần Chính ăn đau nhưng trên mặt vẫn mang theo tươi cười như trước, đôi mắt đen láy bởi vì nhiễm dục vọng mà càng thêm sáng ngời.

“Thương Thương, chúng ta sinh con được không?” Tô Dần Chính lại mở miệng hỏi một lần.

Chu Thương Thương cúi đầu cắn Tô Dần Chính: “Ai muốn sinh con cho anh chứ?”

“Đương nhiên là Tô phu nhân a,” Tô Dần Chính cúi người gia tăng tốc độ, Chu Thương Thương rốt cuộc không nhịn được hừ hai tiếng: “Dần Chính, anh có phải hay không sắp không được...”

Tô Dần Chính đặt tay lên lưng Chu Thương Thương, hận không thể xé nát cô gái này. Chỗ ngồi trên xe bằng phẳng, càng thuận tiện cho hắn đem chân Chu Thương Thương vắt trên vai mình. Tô Dần Chính tương đối tàn nhẫn, ra vào một hồi, Chu Thương Thương bắt đầu cầu xin tha thứ: “Dần Chính, em sai rồi, sai rồi...”

Tô Dần Chính rốt cuộc cũng xuất ra, vươn tay kéo Chu Thương Thương vào lòng, bởi vì hai cơ thể vẫn dính chặt vào nhau, chỉ cần một cử động nhỏ bộ phận mẫn cảm liền rục rịch.

Tô Dần Chính vuốt mái tóc rối loạn của Chu Thương Thương: “Bà xã, anh yêu em.”

Chu Thương Thương: “Ông xã, em cũng yêu anh.”

...

Ly hôn đêm đó, cô hỏi hắn “Vậy anh còn yêu tôi sao?”

Yêu, thế nào không yêu. Nhưng bởi vì giữa hai người đã tồn tại thương tổn cùng vết rách, càng yêu càng hồng bét, càng yêu càng thương tổn cô, cho nên không dám yêu.

Lúc này đây, nắm chắc con đường mà đi cho tốt, tư vị nước đổ khó hốt hắn đã trải nghiệm qua. Về sau càng phải nắm chắc tay cô, đem tên cô khắc lên tim chính mình.

- Tô Dần Chính, anh nguyện ý lấy Chu Thương Thương làm vợ sao?

- Tôi nguyện ý.

- Chu Thương Thương, cô nguyện ý gả cho Tô Dần Chính sao?

- Tôi nguyện ý.

9. Chương 9

Một tháng sau, Tô Dần Chính cùng Chu Thương Thương làm đám cưới. Hai lần tiệc rượu, một lần ở thành phố S, một lần ở thành phố B, hôn lễ ở thành phố B do Tương Ái Linh chủ trì. Hôn lễ tổ chức theo phong cách truyền thống, tân phòng đặt tại lão viện Chu gia, trước hôn lễ Tương Ái Linh đã cho người tân trang lại một lần.

Chu Thương Thương có thể trở về thành phố B kết hôn, Tương Ái Linh có thể chủ trì hôn lễ cho bọn họ hết thảy không thể không nói đến công lao của Tô Dần Chính chạy lại mấy lần để giải quyết khúc mắc giữa Thương Thương và Tương lão thái thái, đây là điều mà đời trước Tô Dần Chính tiếc nuối nhất. Sở dĩ cùng Thương Thương kết hôn cũng coi như giải quyết cái khúc mắc trong lòng Tương Ái Linh.

Nhưng một chút tiếc nuối này lại cũng có lúc viên mãn, tỷ như Thương Thương cùng Tương nữ sĩ, tỷ như hắn cùng Chu Thương Thương.

Nhà cũ Chu gia trong ngoài đều tân trang lại một lượt. Bệ cửa mới, cửa ra vào, thậm chí cả cửa sổ đều được dán giấy đỏ thắm. Chu Thương Thương một thân sườn xám đỏ ngồi ở mép giường. Thời điểm Tô Dần Chính đi vào, cô nghiêng đầu mở miệng: “Tướng công.”

Tô Dần Chính bị cách gọi của cô chọc cười, đưa tay sờ mặt Chu Thương Thương: “Nương tử.”

Chu Thương Thương buồn cười, cắn môi dưới.

Bộ dạng hạnh phúc này giống như ông trời ban ân, khóe mắt Tô Dần Chính hơi ươn ướt, dưới ánh đèn lập lòe càng thêm đen bóng bức người. Khuôn mặt tuần nhã nhu hòa trong ánh sáng nhàn nhạt phá lệ thân thiết gần gũi.

Tô Dần Chính kéo tay Chu Thương Thương, nghiêng người muốn hôn cô lại bị Chu Thương Thương chặn lại: “Không được, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm.”

Con người đen bóng của Tô Dần Chính lảng tránh, mỉm cười: “Chỉ hôn một cái thôi mà.”

Chu Thương Thương trừng mắt, tự mình hạ thủ cắn miệng Tô Dần Chính. Cắn cắn được hai cái hai người liền bay lên giường.

Đắp chăn nằm bên nhau, Chu Thương Thương ôm Tô Dần Chính cảm khái: “Dần Chính, em cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, trong đời chỉ yêu một lần liền tu thành chính quả. Còn anh, anh có cảm thấy mình cũng vậy không?”

Tô Dần Chính nhìn Chu Thương Thương: “Có, thực sự rất may mắn.”

...

“Thương Thương, chi bằng chúng ta định cư tại thành phố B đi”

Sau hôn lễ một tháng, Tô Dần Chính đề xuất kế hoạch chuyển nhà. Chu Thương Thương kinh ngạc nhìn hắn: “Để em nhắc nhở anh một câu, trọng tâm sự nghiệp của anh hiện tại đều ở thành phố S!”

Tô Dần Chính đi đến bên cạnh Chu Thương Thương: “Tiền đủ xài là tốt rồi, huống chi trọng tâm có thể dời đi.”

Chu Thương Thương suy nghĩ: “Anh muốn đem công ty từ thành phố S chuyển đến thành phố B?”

Tô Dần Chính lời ngon tiếng ngọt thốt một câu: “Không phải, anh nghĩ muốn đem trọng tâm sự nghiệp dời đến trên người em và gia đình của chúng ta.”

Đời trước, Chu Thương Thương cũng có nói với hắn: “Dần Chính, tiền kiếm đủ xài là tốt rồi.” Khi đó tâm lý Tô Dần Chính rất kì quái, cảm thấy Chu Thương Thương không hiểu hắn. Trên thương trường kiếm không phải là tiền mà là dã tâm, dã tâm bành trướng càng ngày càng không có chừng mực. Nhưng hắn lúc đó làm sao hiểu được ý nghĩ của Chu Thương Thương. Cô không phải ngại hắn kiếm nhiều tiền mà là cảm thấy hắn đã thay đổi, lại không đành lòng nhắc nhở hắn lúc đó đang dạt dào đắc ý. Cô đành phải tự nhủ với bản thân mình rằng, Kiếm tiền vừa phải thôi, trắng tròn rồi cũng sẽ khuyết, nước đầy rồi sẽ tràn.

Đạo lý cỏn con đó quả thật rất dễ hiểu nhưng khi ấy đang đứng ở giữa vũng bùn, Tô Dần Chính không thể hiểu được. Cho dù có hiểu cũng sẽ không nghe theo bởi vì hắn càng ngày càng tham lam.

Đại sư nói “Quan tài tất vượng, thương tử” (Có quá nhiều quyền lực cùng tiền tài ắt sẽ dẫn đến thân vong). Bởi vì có trí nhớ một đời, Tô Dần Chính đối diện với những lời này trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu mạng của hắn đời trước đã như vậy, hắn tình nguyện chẳng cần quá nhiều “quan” và “tài”.

...

Tô Dần Chính mất một năm chuyển sự nghiệp từ thành phố S dời về thành phố B. Thành phố S có thị trường cùng nguồn tài chính tương đối tốt, trong khi thành phố B dù sao cũng chỉ là đô thị loại hai. Trước quyết định này của Tô Dần Chính, có rất nhiều người bao gồm cả Hoa Câu đều không tài nào hiểu nổi: “Thật không thể nào, chả lẽ kết hôn chính là theo bà xã cáo lão hồi hương?”

Tô Dần Chính cười cười, sau đó hỏi một câu: “Hàn Tranh... gần đây sao rồi?”

“Ai u, tôi nói Dần Chính này, thế nào lại cảm thấy cậu càng ngày càng xa lạ, đến cả Thập Nhất cũng la quang quác,” Hoa Câu chắc chắc hai tiếng sau đó nói về tình hình mới nhất của Hàn Tranh: “Gần đây bị gia đình buộc kết hôn, khổ thân em nó.”

Tô Dần Chính mím môi, không nói chuyện.

Hoa Câu: “Nếu đã quyết định chuyển đến thành phố B vậy sắp xếp hôm nào tụ họp với bạn hữu vài phát nha. Cậu cũng đem Thương Thương dẫn tới đi...”

“Quên đi, gần đây hơi bận, đợi có cơ hội rồi nói sau.”

Bởi vì trong lòng còn sợ hãi, hạnh phúc trở lại quá đột ngột tất nhiên sẽ lo lắng đề phòng. Cho dù hiện tại hạnh phúc của hắn đã rất chắc chắn...

...

Chu Thương Thương muốn đón mẹ Tô Dần Chính tới thành phố B, nhưng là bà lại khẳng khái ở lại thành phố S: “Sống ở nơi này nhiều năm như vậy, rất tiếc nuôi...”

Mẹ chồng không đi, Chu Thương Thương liền vịn vẹo: “Xong đời, em đúng là đứa con dâu bất hiếu.”

Tô Dần Chính cười ôm thắt lưng Chu Thương Thương: “Sau lưng một nàng dâu bất hiếu luôn có một đứa con trai hư hỏng.”

Chu Thương Thương nhìn về phía Tô Dần Chính: “Anh còn mặt mũi để nói nữa à?”

Tô Dần Chính chạm chạm vào miệng Chu Thương Thương: “Kỳ thực từ thành phố B đến thành phố S cũng chỉ có hai giờ ngồi máy bay thôi. Chúng ta hằng tháng, thậm chí hằng tuần đều có thể trở về một chuyến mà.”

Vừa nghĩ đến Chu Thương Thương liền buồn tự hỏi: “Dần Chính, em thật sự cảm thấy rất kì quái. Làm sao anh sống sờ sờ tại thành phố S lâu như vậy lại chẳng buồn tiếc nuôi gì thế?”

Tô Dần Chính: “...” Hắn có sao?

...

Chu Thương Thương cùng Tô Dần Chính sống tại thành phố B đến tháng thứ hai, cô cầm que thử thai nhảy đến trên người hắn: “Ông xã, nói cho anh nghe một tin tức xấu.”

Tô Dần Chính: “Cái tin tức xấu gì có thể khiến em vui như thế này?”

Chu Thương Thương cười hì hì ôm bả vai Tô Dần Chính: “Chồng yêu, tiền sữa bột nhà chúng ta anh chuẩn bị tốt hết rồi hả?”

Tô Dần Chính ngây người, kinh ngạc giương mắt nhìn Chu Thương Thương: “Có rồi...?”

“Ừ,” Chu Thương Thương gật đầu. “Que thử thai là cho kết quả là có, nhưng mà đôi khi vẫn xảy ra sai sót nha.”

Chu Thương Thương còn chưa nói xong, Tô Dần Chính liền “a” một tiếng, nhanh chóng buông Chu Thương Thương: “Thế sao không chú ý gì hết vậy! Sau này không cho phép em làm ra bộ dạng này nữa!”

Cúi người liền muốn lôi kéo Chu Thương Thương ra cửa.

Chu Thương Thương: “Anh làm cái gì vậy?”

Tô Dần Chính: “Tới bệnh viện thôi.”

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-yeu-em-la-y-troi>